TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Kahden vihollisleirin välimaalla

On sangen huvittavaa seurata A. F. of L:n edesottamisia sen taistelussa toiselta puolen hallituksen ja kaikkien oikeuslaitosten puolustamia työnantajia ja yleensä täysiveristä virkavaltaa ja toisaalta luokkataistelun todellisuudesta selvillä olevia vallankumouksellisia aatevirtauksia vastaan. Koko järjestö ja erittäinkin sen muinoin kaikkivoipa toimeenpaneva neuvosto, Gompers ja Co., ovat joutuneet kahden vihollisrintaman väliin, missä A. F. of L. koettaa ampua puoleen ja toiseen, nostaa välillä valkean lipun, noituu ja sadattelee ja saa kaiken aikaa lujasti selkäänsä kummaltakin puolen. Asema ei ole kadehdittava!

Mikäli A. F. of L:n taistelu vallankumouksellisia virtauksia vastaan on kysymyksessä, niin siitä on viime aikoina niin paljon puhuttu, että ei enää kannata siihen paljoa huomiota kiinnittää. Tyydymmekin vain toteamaan sen, että A. F. of L. puolestaan tässä suhteessa on tehnyt parhaansa. Se on kuin pyylevä rovasti seurakunnalleen maalannut helvetin kauhuja kaikille niille, jotka vääräoppisiksi tulla mahtavat ja herran pyhän sakramentin unhottavat. "Pyhänä sakramenttina" on ollut A. F. of L:n perusajatus" työn ja pääoman välillä oleva yhteinen etu," jota vain harva työväenjärjestö mailmassa enää jaksaa nähdä, ja sen vääräuskoiset ovat kaikkinaiset vallankumouksellisten oppien kannattajat. Innoissaan on A. F. of L., kuten tuittupäinen manttaalipösö, riehunut niin, että on joutunut entisen hyvän naapurinsakin, Amsterdamin kansainvälisen, kanssa rajariitoihin ja sanonut sen kanssa irti kaikki tuttavuussuhteet.

Mutta sen sijaan on A. F. of L. paljoa höylimmin koettanut selviytyä kähinästä, johon se kapitalismin torpparina on joutunut, edellisen yrittäessä sitä häätää pois alueelta, jonka A. F. of L. on katsonut noin niinkuin itselleen kuuluvaksi. Ammattiunionismin perusajatukseen kuuluu kapitalistisen järjestelmän jumalainen olemassaolo, jossa luutnantteina tulee sohlata ammattiunioitten ammattijohtajien kuin kerupiinien syntisten ja jumalan välillä jakamassa edellisille jälkimäisen armopaloja. Kun nyt imperialistinen kapitalismi on nähnyt eduilleen sopivaksi ryhtyä särkemään ammattiunioita sen jälkeen kun ammattiunionismi on täyttänyt tehtävänsä ja toimittanut kaikki ne palvelukset mitä se sodan aikana kapitalismille saattoi tehdä pitämällä työläiset aisoissa, on A. F. of L:kin joutunut perin surkuteltavaan asemaan.

Ensiksi se lakki kourassa kävi herransa luona pyytelemässä armon aikaa, mutta kun kaikille nöyrille pyynnöille ylimielisesti naurettiin, on entisen nöyrän torpparin mieli käynyt apeaksi ja kapinalliseksi. Tällä älköön missään muodossa tarkotettako sitä, että torppari asemastaan täysin tietoiseksi olisi tullut ja että hän ryhtyisi hautomaan mielessään kostoa armottomalle tilanherralle, vaan sitä, että hän voudin ja toisten alustalaisten myötätuntoon vetoamalla koettaa isännän käskystä huolimatta pysyä torpassaan.

Viimeinen tällainen toimenpide on A. F. of L:n konferenssin laatima julistus, joka on julkaistuna American Federationistissa, A. F. of L:n kuukausijulkaisussa. Siinä ihmeellisen selväpiirteisesti tunnustetaan A. F. of L. "no mans landilla" oleminen seuraavin sanoin:

"Amerikan työväestö taistellessaan amerikalaisen demokratian ja amerikalaisten laitosten puolesta on kahden toisilleen vastakkaisen hävittävän voiman välillä.

"Seisoessaan näitten kahden toisiaan vastassa olevan voiman välillä ja kieltäytymällä kompromissista kummankaan kanssa amerikalainen ammattiunionismi havaitseee itseänsä ja jokaista amerikalaista vapauden laitosta vastaan murhaavasti hyökätyn teollisuuden armottomien autokraattien ja Europan radikaalisen fantasian seuraajien taholta. Jos jompi kumpi näistä taistelussa voittaa, niin meidän aikanamme ei kansanvaltaisen vapauden ja mahdollisuuksien ovia milloinkaa voida avata."

Sitten julistuksessa tuomitaan ankarasti "taantumuksellisia" työnantajia (Ikäänkuin työnantajissa saattaisi edistysmielisiä olla.), moititaan hillittömästi finanssikapitalisteja sen johdosta, että nämä nyt, sen sijaan että ne sodan aikana tyytyivät kuluttajien kuristamiseen, käyvät kiristämään sekä kuluttajia että tuottajia. Ja sitten annetaan selvä ja kiertämätön selostus ammattiunionsmin välikätenä olemisesta palkkatyöläisten ja kapitalismin välillä:

"Ei ainoastaan sodan, vaan jokaisen vuoden aikana siitä lähtien kun työväen liikkeellä (ammattiunionismilla) on ollut sijaa meidän teollisuuselämässämme, on se oikeuttanut olemassaolonsa ja todistanut tarpeellisuutensa **tekemällä mahdolliseksi toisaalta työnantajien ja työläisten yhteistoiminnan välttämättömyyden**" j. n. e.

Toisin sanoen tässä avoimesti tunnustetaan juuri se, mitä ammattiunionismista sen toiminnan tutkimisen perusteella meikäläisten taholta on selitetty, nim. että ammattiunionismi on kaiken aikaa koettanut pitää työväestöä tyytyväisenä ja estänyt ryhtymästä taisteluun kapitalismia vastaan, jota ammattiunionismi pitää yhteiskuntajärjestelmässämme olemukseltaan välttämättömänä.

Julistuksessa ilmenee muuten eräs toisarvoinen seikka, nim. A. F. of L:n suuri närkästyneisyys "kansanvaltaisen Amerikan" oikeuslaitosten ja valtion asettumisen johdosta selvästi työnantajien puolelle työväenjärjestöjen hävittämisessä. Katkeruudella mainitaan estetuomioitten antamisesta lakkolaisia vastaan ja yrityksistä julistaa lakot lakivastaisiksi, kasakoista jne. ja koetetaan yleisöön vetoomalla osottaa, että tällaiset toimenpiteet eivät kaiken oikeuden ja kohtuuden nimessä ole oikeutettuja kaikkien niitten palvelusten jälkeen, mitä A. F. of L. sodan aikana kapitalisteille teki pitäessään työläiset kurissa ja saattamalla ne kiihkeästi hallitusta kannattamaan sen imperialistisissa puuhissa.

A. F. of L:lle näyttää tästä päättäen olevan hyvin vaikeata oppia ymmärtämään, että se kapitalistien käsissä ja johdossa oilessaan on toiminut pelinapulana jonka tarpeettomaksi käytyä se heitetään nurkkaan ja poljetaan, kuten kaikki muukin vanha kama, joka on menettänyt käyttökelpoisuutensa.

Mutta kaikesta tästä huolimatta julistuksessa selitetään, että A. F. of L. ei missään tapauksessa tule luopumaan taistelusta radikalismia vastaan, olivatpa kapitalistit toimenpiteissän kuinka lyhytnäköisiä tahansa, sillä A. F. of L. uskollisesti katsoo välttämättömäksi taistella vanhojen demokraattisten katsantokantojen säilyttämisen puolesta ja välttämättömäksi suojella Amerikan työläisiä Europan "vallankumouksellisesta fantasiasta."

RAUTATEIDEN PALKKALAUTAKUNNAN PÄÄTÖS

Rautatietyöläisten palkkoja ja työsuhteita käsitteleva lautakunta on antanut päätöksen, jolla rautatiekysymyksen "ratkaisu" on pantu hyvälle alulle. Tällä päätöksellä poistetaan työnteettäjäin ja työläisten väliset koko maata käsittävät palkka- ja työsopimukset ja määrätään tehtäväksi uudet erikois-sopimukset jokaisen eri rautatieyhtiön ja sen työläisten välille. Sitten — jottei tämä isku tuntuisi niin kovalle ja jotta sotkettaisiin koko asia — luetellaan päätöksessä kuusitoista eri "periaatetta", joiden mukaan nämä uudet sopimukset on tehtävä.

Luokkataistelun kannalta katsottuna on tällaisilla tapahtumilla, kuin tuokin lautakunnan päätös, toisellainen merkitys kuin jos katsoo sitä rautatietyöläisten järjestöjen kannalta. Luokkataistelun kannalta katsottuna se ei merkitse suuria, osottaahan vain kapitalismin kehitystä siinä suhteessa, että tämä on ensimäinen kerta kun hallitus määrittelee, millaisissa olosuhteissa työläisillä ei ole minkäänlaista "laillista" keinoa asemansa "parantamiseksi", vaan on heidän alistuttava riistäntään mukisematta.

Rautatietyöläisten järjestöt eivät ole luokkataistelujärjestöjä, vaikkakin niiden jäsenistössä on sellaisia, jotka ovat luokkataistelijoita ja vieläpä luulevat järjestöäänkin luokkataistelujärjestöksi. On sellaisiakin, jotka koettavat kehittää niistä luokkataistelujärjestöjä ja toivovat tämän kehityksen piankin tapahtuvan. Nämä ovat viitanneet juuri noihin koko maata käsittäviin sopimuksiin yhtenä merkkinä siitä, että rautatietyöläisten järjestöt ovat pyrkimässä pois "craft"-unio muodosta ja kehittymässä n. k. "yhteensulamisprosessin" kautta teollisuusunionismiin. Mutta kun nyt tuo merkki on poistettu, niin kyllä varmasti pian selvenee, onko tämä kehitys vielä alullakaan.

Lautakunnan määrittelemään kuuteentoista "periaatteeseen" sisältyy m. m. kahdeksan tunnin työpäivä, mutta tähän määritelmään jätettiin kylliksi paljon aukkoja, jotka tekevät koko määritelmän merkityksettömäksi. Kahdeksan tunnin "periaatteeseen"sisältyy nimittäin se, että kahdeksan tuntia työtä ei ole tehty ennenkuin kahdeksaan tuntiin sisältyvä työmäärä on tehty. Eikä kahdeksan tunnin työpäivämääräys kuulu muille kuin sellaisille aloille, joilla kahdeksan tuntia voidaan tehdä yhtämittaa. Kahdeksan tunnin työpäiväkysymys jää siis työnteettäjäin ja työläisten ratkaistavaksi — niiden pienten työläisryhmien, joihin lautakunta työläiset on jakanut.

Työläisten on sallittava järjestyä "laillisia" tarkotuksia varten ja "laillisia" keinoja käyttäen. Mutta kun ottaa huomioon että "lailliset" työväenjärjestöt ovat sellaisia järjestöjä, jotka ovat aivan vaarattomia työnteettäjille, sillä niiltä on "katkottu kynnet ja kiskottu hampaat" — riistetty taisteluaseet — niin jää tämäkin "periaate" vain kauniiksi puheeksi, joka ei merkitse mitään. Kun esimerkiksi lakkoutuminen on laitonta, niin jää rautatietyöläisten ainoaksi "aseeksi" neuvotteleminen työnteettäjien kanssa, josta myös päätöksestä puhutaan. Sanotaan että työnteettäjät eivät saa muuttaa työsuhteita tai palkkamääritelmiä neuvottelematta työläistensä edustajien kanssa. Tällaiset keskustelut eivät paljoa vaikuta, varsinkaan, kun kapitalistien tunnussana on: "Lyö ensin ja keskustele sitten."

Päätöksen mukaan vielä eivät järjestyneet työläiset saa "laittomasti" häritä järjestymättömiä työläisiä. He eivät saa esimerkiksi jäseniä värvätessään käyttää muita keinoja kuin sievää kehottamista. Ja jos samalla alalla on useampia järjestöjä (kilpailevia), niin ei toista järjestöä saa sortaa." Jos taaskin sattuisi olemaan suurin osa työläisistä jollakin alalla järjestymättömiä, niin nämä voivat edustajiensa kautta sopia työnteettäjien kanssa työsuhteista ja palkasta, johon sopimukseen on suostuttava järjestyneidenkin, koska he ovat vähemmistönä.

Tätä lautakunnan päätöstä on tervehditty ilolla ja riemulla työnteettäjien taholta. Työnteettäjien pääasiallisimpana vaatimuksena on ollut noiden koko maata käsittävien sopimusten poistaminen, ja kun ne ovat saaneet tahtonsa täytetyksi, niin ovat ne luonnollisesti mielissään. Muutamassa virallisessa julistuksessa heidän taholtaan sanotaankin suoraan että nyt, kun riidan aihe on poistettu, niin tulevat työnteettäjät pian pääsemään "sovintoon" työläistensä kanssa. Ja aivan varmasti käykin niin.

Ihmeellisempää on, että työläistenkin edustajien taholta on annettu lausuntoja, joissa iloitaan lautakunnan päätöksen johdosta. Näissä lausunnoissa ei kyllä puhuta mitään noiden koko maata käsittävien sopimusten poistamisesta,mutta pidetään lautakunnan päätöstä voittona työläisille — vieläpä koko työväenluokallekin — muka siksi, että tämä oli ensi kerta, kun hallitus määrittelee työsopimusten pohjan. Tällaiset mielipiteet ovat miltei toivottoman typeriä ja johtuvat siitä poroporvarillisesta luulosta, että kapitalistinen hallitus voi asettua suojelemaan työväenluokkaa riistännältä. Eihän se hallitus sitä varten ole, olkoonpa se sitten miten "kansanvaltaisessa" maassa tahansa. "Ei korppi korpin silmää puhkase." — G.

— Proletariaatti ei käy turhaan kovaa, mutta karkaisevaa työn koulua. Ei ole kysymys siitä, mitä tämä tai tuo proletaari tai ise koko proletariaatti päämääräkseen tällä kertaa ajattelee. On kysymys siitä, mitä se on, ja mitä se tämän olemisensa mukaisesti on historiallisesti pakoitettu tekemään. Sen päämäärä ja sen historiallinen toiminta on silminnähtävästi, kiertämättömästi määritelty sen omassa elämäntilassa, kuten nykyisen porvarillisen yhteiskunnan koko järjestössä. — Marx.

OLOISTA ITALIASSA

Sosiaalinen ilmapiiri Italiassa on väkivallan kyllästyttämä. Tuskin kuluu päivää, etteikö fascistien ja sosialistien välillä puhkeaisi raakoja ja usein verisiä yhteenottoja. Mutta ei ainoastaan poliittisissa taisteluissa turvauduta väkivaltaan. Opiskelevatkin ovat valmiita käyttämään väkivaltaa särkemällä kirjakauppojen ikkunat, osoittaakseen mieltään kirjojen kallistumisen johdosta.

Nämä väkivaltaiset tavat, joilla ei ole mitään sosialistista alkuperää ja ovat tavallisia porvarilliselle nuorisolle, ovat saaneet kohtuuttoman ja sairaaloisen luonteen. Yksilöt ovat vain seuranneet hallitusten esimerkkiä, jotka eivät ole keksineet muuta keinoa järjestääkseen valtioitten väliset erimielisyydet kuin tarttua väkivaltaan.

Vallassaolevat luokat käyttävät hyväkseen nyt tätä yleistä taipumusta väkivaltaan taistelussansa sosialismia ja työväenluokkaa vastaan. Kaikkialla on havaittu, että fascistien väkivaltateot kohdistuvat työpörsseihin, joita he raivolla antautuvat polttamaan. Että heidän onnistuu uudistaa nämä urotyöt niin monissa kaupungeissa ja onnistua kolttosissansa perinpohjin, osoittaa vain että viranomaiset eivät pane kortta ristiin vastustaakseen vakavasti näiden toimintaa.

Työpörssit ovat Italian työväenliikkeen toimeliaimpia keskuksia ja myöskin kehittyneimpiä työväenjärjestöjä. Mitä työpörssit edustavat köyhälistön silmissä Apuliassa, jossa äskettäin on tapahtunut väkivaltaisia yhteenottoja, lausuu siitä "'Giornale del Popolo'" kaunopuheisin sanoin seuraavaa:

"Polttakaa työpörssit Apuliassa! Mutta ettekö ensinkään tiedä, että siellä etelässä työpörssi on astunut kirkon tilalle. Ja täydellä syyllä, koska köyhälistö tuntee itsensä kansalaiseksi vain työpörssissä ja vain sieltä löytää hän suojaa ja puolustusta.

Ettekö tiedä, että työpörssin huoneusto, jokainen sen huonekaluista ja jokainen sen papereista ovat ostetut työväenluokan uhreilla ja kieltäymyksillä, luokan, joka silloin ansaitsi tuskin frangia päivässä, sai palkkaa, josta se säästi pienen rovon, rakentaakseen ammatillisen talonsa Tämä ei ole mitään suurentelua, se on vain tosiasiain toteamista.

Polttakaa poroksi työpörssit! Sehän on vallan helppoa varsinkin kun työläiset ja talonpojat ovat työssä, fascistien, tilanomistajain tai heidän palkkalaistensa istuessa kahvilassa miettiessään menetettyjä etuoikeuksia tai järjästäessä ajojahteja ja tanssiaisia; mutta entä sitten?

Seurauksena ovat maatilojen poltot, viiniköynnösten repimiset, joissa ei enää ole nuppuakaan, kotieläinten myrkyttämiset, puukoniskut ja ampumiset, s. o. korvaamaton.

Vanhasta synnynnäisestä tottumuksesta, jota uudenaikaisuus ei hävitä, tietää Apulian työläinen, ja syyllä, että poliisi on tilanomistajan liittolainen. Hän uskoo itsensä pakoitetuksi toimimaan kuten hän voi, lyödäkseen fascismin joutumatta lain seuraamuksien alaiseksi, jotka häntä kohtaan ovat aina julmia ja siinä on selitys siihen, mikä tuntuu sopimattomalta."

Fascistien näyttelemä osa taantumuksen apureina on niin inhottava, koska he toiselta puolen pyrkivät tukkimaan jokaisen suun, joka uskaltaa lausua tästä totuuden, uhaten näitä murhilla, toiselta puolen he uskottelevat köyhälistölle, että heidän yhteiskunnallinen teoriansa on edullinen työläisten eduille.

Mussolinin lehdessä julkaistussa "fascistien postulaateissa" että fascistit tahtovat auttaa köyhälistöryhmiä, "jotka osaavat yhdistää sopusointuisesti luokkapuolustuksen kansakunnan etuihin." Ja he jatkavat: "Emme ole ennakolta luokkataistelun yhtä vähän kuin luokkien yhteistyön kannalla. Luokkien yhteistyö on välttämätöntä kun on kysymyksessä tuottaminen; luokkien tai ryhmien taistelu on välttämätöntä, kun on kysymyksessä jako."

Sillä, joka on kirjoittanut nämä lapselliset lauseet, ei ole vähintäkään aavistusta siitä mitä on luokkataistelu tai kapitalistisen yhteiskunnan toiminta. Italian työläiset ovat yleensä liian intelligenttiä, jotta heitä voitaisiin viekotella moisilla korupuheilla.

— Sentähden taistelkaamme vapauden puolesta niin kauan kuin olemme nuoria ja täynnä hehkuvaa voimaa; kuka tietää, jos me kauan voimme sitä tehdä senjälken kun vanhuus on meidät saavuttanut. — Friedrich Engels.

JUTUN JATKOA

Lakimiesten "uniossa" kriisi

Kullakin työväenjärjestöllä on viimeisten aikojen kuluessa ollut omat kriisinsä ja omat tappelunsa, mutta että kriisi saattaisi tulla kysymykseen sellaisten "työväen" järjestöjen keskuudessa kuin lakimiesten liitto on, tuntuu melkolailla ihmeelliseltä. Kriisi on kuitenkin nyt niilläkin ja mikä eniten heräättä kummastusta on se, että nämä lain ammattikiertäjät joutuvat tappelemaan "avointa työpajaa" ja "skääppejä" vastaan. Ja kun tähän vielä lisätään, että "työnhaluisena" esiintyy meidän vielä äskeinen presidenttimme, Woodrow Wilson, niin tuleepa jo ajatelleeksi kuhnepytyn tarpeellisuutta voidakseen tyyntyä ja jaksaa ajatella maltillisesti tämän maailman ihmeellistä kiertokulkua ja ihmislapsen kummallista nakkelua kohtalon oikukkaissa kourissa.

Niin — Washingtonista tulleissa tiedoissa kerrotaan, että Mr. Woodrow Wilson ei ole lakimiesten union jäsen ja että hän aikoinaan on lamin-lyönyt ottaa ammattialaansa kuuluvan union jäsenkorttia. Kaikesta tästä huolimatta hän pyrkii esiintymään lakimiehenä, s. o. ajamassa ihmisten asioita oikeusistuimen edessä. Washingtonissa, D. C:ssa kuitenkin kuten kaikkialla muuallakin ovat lakimiehet uniossa. Heillä on suljettu työpajajärjestelmä voimassa, mikä kieltää kenenkään unioon kuulumattoman esiintymästä lakimiehenä oikeuksissa. Union lakimiehet väittävät sinnikkäästi, että Wilson ei milloinkaan ole suorittanut union määräämää oppiaikaa, joten hän union määräysten mukaan ei voi päästä union jäseneksi. Wilson on kylläkin tutkinut lakiammattia jossakin Virginian valtion yliopistossa ja saanut siellä jonkinlaisen akateemian arvonkin, mutta siitä huolimatta hän ei ole sitä oppiaikaa suorittanut loppuun.

Nyt Wilson yhdessä entisen ministerinsä, Mr. Bainbridge Colbyn kanssa pistäytynyt Washingtonissa pystyyn lakitoimiston. Colby kylläkin on lakimiesunion jäsen, mutta hänen kaverinsa ei ole, ja siksipä union lakimiehet puuhaavatkin nyt syytkösen nostamista Colbyta vastaan unioon kuulumattoman miehen, eli kansantajuisasti sanottuna skääpin, palkaamisesta palvelukseensa. Ankara pultti ja pykälä! — Jotkut "radikaalisimmista" uniomiehistä ovat tässä suhteessa valmiit tekemään niinkin rohkean syytöksen Colbyta vastaan, että hän unioon kuulumattoman miehen palkkaamisella yrittää tehdä hyökkäyksen koko uniota vastaan työnantajien puolelta tarkoituksella särkeä union ehdot ja amerikalaisuuden nimessä saattaa "avoimen työpajan" tällä ammattialalla käytäntöön. — Nyt syytös alkaa saada jo melkolailla proletaarisen leiman!

Äsken mainitsemamme "radikaalit" ovat jo valmistamassa sunnitelmaa, jonka mukaan kaikkien union miesten on mentävä lakkoon, jos "unfair" listalla oleva Colby-Wilson lakitoimisto kaikesta huolimatta yrittää ajaa lakiasioita, mikä heidän selostustensa mukaan merkitsisi union johdon vanhoillisten käsiin valtaamista ja avoimen työpajan voimaan astumista.

Eräässä äskeisessä "union" kokouksessa oli asia ollut ankarana riidan aiheena. Union vanhoilliset ainekset olivat ehdottaneet sovittelemista, mutta "radikaalit", tietäessään työväenliikkeen historiasta mitenkä unionmiesten aina käy silloin kun tälläiset asiat sovittelulla setlataan, eivät ole siihen taipuneet, vaan ovat esittäneet lakkoa, lakkovartijaston asettamista Colby-Wilsonin "sapan" edustalle jne. Jotkut olivat jo ennättäneet kerätä ammattitaitoisia suffragettejakin tulevaan lakkovartiostoon, koska pitivät näitten saamia kokemuksia valkean talon vartioimisessa Wilsonin hallituskaudella erittäin paljon merkitsevinä.

Kokouksessa käytetty kielikin oli ollut perin proletaarista, sillä nimitys "skääppi" kuuluu siellä olleen miedoimpaan sanavarastoon kuuluvia. Useat unionmiehet olivat olleet sitä mieltä, että Wilson kyllä voisi tehdä elämänsä selittelemällä lopun ikänsä ihmettelevälle maailmalle mitä hän tarkoitti aikoinaan ihmeellisillä neljällätoista pointillaan ,ettei hänen tarvitsisi kunnollisilta unionmiehiltä tulla leipää anastamaan. Loukkaavaa puhetapaa oli käytetty niin viljalti, että kuiskaallaan poliisinkin joutuvan sekaantumaan asiaan. Siitä tietenkin seuraa vangitsemisia, linnaa, työsulkuja ja työttömyyttä jne. kuten ainakin työrettelöissä. — Niin, että tappelunsa on kullakin järjestöllä omasta kohden ja vastustuksensa kullakin...

Huvin ja koristuksen kustannukset

Hallituksen antamien tietojen mukaan vuodelta 1920 käytti Yhdysvaltain kanssa sanottuna vuonna ylellisyystavaroihin ja tuotteisiin $22,700,000,000 eli siis 22 kertaa enemmän kuin mitä v. 1918 käytettiin kasvatuslaitoksiin. Yksinomaan ihomaaleihin, hajuvesiin y. m. semmoisiin kasvojen kaunistusaineisiin käytettiin 750,000,000 dollaria eli melkein yhtä paljon kuin mitä alkeis- ja keskikoulut tulivat v. 1918 maksamaan ja lähes kaksi kertaa niin paljon kuin mitä sanottuna vuonna yleisten alkeis- ja keskikoulujen opettajat saivat palkkaa.

Ylellisyysesineisiin ja tuotteisiin käytettiin v. 1920 m. m.	
Ihomaaleihin, hajuvesiin y. m.	750,000,000
Turkiksiin	300,000,000
Pesusaippuoihin	400,000,000
Paperrosseihin	800,000,000
Sikareihin	510,000,000
Tupakkaan ja nuuskaan	800,000,000
Kulta- ja jalokiviesin.	500,000,000
Ylellisyyspalveluk.	3,000,000,000
Huvipaikkoihin, huvi- ja kilpa-ajoihin	3,000,000,000
Purukumiin	50,000,000
Jääkermaan	250,000,000
Virvoitusjuomiin	350,000,000
Ylellisiin ruokatarpeis.	5,000,000,000

Helsingin katulehdet Sasuineen ynnä muineen

Kuukauden ajan valtoinaan vyörynyt helsinkiläisten katulehtien valheiden meri ei ole hukuttanut Neuvosto-Venäjää. Suomen porvarillinen tietotoimisto ja helsinkiläiset huijauslehdet ovat turhaan suunnanneet paperitykeistään sulkutulen Pietaria ja Moskovaa vastaan. Taisteleva Venäjän köyhälistö on noussut lokaryöpystä. Mutta sen sijaan ovat Kronstadtin mustatryssät ja näiden liittolaiset, suomalaiset valkokaartilaiset ja Sasu kärsineet hirvittävän tappion ja hukkuneet omaan ryvetykseensä joutuen loppujen lopuksi myös koko maailman pilkan alaiseksi.

Niin: minkä naurun alaiseksi nämä ovatkaan joutuneet. Vähemmästäkin pilkasta kuin mitä nämä nyt saavat osakseen ulkomaiselta sanomalehdistöltä, luulisi menevän lopunkin luottamon.

Niinpä kirjottaa esim. taantumuksellinen ruotsalainen lehti Svenska Dagbladet:

"Tälläkään kertaa ei Helsingin voittofanfaareilla ole ollut mitään vaikutusta asiain kulkuun. Vuodesta taikka oikeammin päivästä taikka viikosta toiseen kuulutetaan Suomen pääkaupungista ettei neuvostovallalla ole pitkiä aikoja elettävänä ja että tämä tai tuo kapinaliike hyökkäävoitokkaasti sitä vastaan. Ja yhtä säännöllisesti kumotaan suomalaiset juhlatyylíset sähkösanomat. Eivätkö nämä koskaan todeksi osoittautumattomat voittotiedot ja ennustelut ajan oloon ala ikävystyttää? Suomalainen härkäpäisyys on kuuluisa, mutta rajansa pitäisi silläkin olla — — Niin kauan kuin Neuvosto-Venäjä lyö vihollisensa toisensa jälkeen, olisi kai viisainta antaa sille pitempi armonaika kuin mitä tähän asti on tapahtunut. Hyvääu politiikkaan ei kuulu että sivuutetaan tosiasiat."

Näin Svenska Dagbladet. Ja joitakin päiviä sitten oli Stokholms Dagblad-lehdessä jos vieläkin kirpeämpi paljastus Helsingin sameista uutislähteistä, muita lehtiä mainitsemattakaan.

Mutta jos ulkomaiset lehdet luulevat millään tavoin voivansa järkiinnyttää helsinkiläisiä katulehtiä ja näiden toimittajia, niin siinä he erehtyvät vielä enemmän kuin näiden levittämiin huijausuutisiin nähden.

Valko-suomalaisten härkäpäisyys ja typeryys on paljon majesteetillisempi kuin mitä ulkomainen lehdistö on koskaan uneksinutkaan.

Sillä katsokaas vain mitä esim. Sasu kirjoittaa nyt, kun kaikki hänen ja muiden porvarislehtien profeetat ovat joutuneet häpeään ja kun hän virkaveljineen seisoo valheidensa keskellä alastomampana kuin koskaan mikään paljastettu silmäinkääntäjä tätä ennen. Hän kirjoittaa antamatta surkean asemansa millään tavoin takerruttaa sanoja kurkkuunsa. "Mihin tässä maassa olisikaan köyhälistö joutunut edesmenneinä aikoina, jos ei sillä olisi ollut sellaista **kompassia**, kuin tämä Suomen Sosialidemokraatti? — — — tässä lehdessä on sanotu asiat halki huolimatta siitä, että **totuus** ei aina ole ollut mieleistä, vaan usein hyvinkin päinvastaista."

Kas näin sitä pitää! Joudu kiinni minkälaisista valheista tahansa ja ole — ja syystä — vaikka koko maailman naurun alainen, niin räpyttele vain silmiäsi ja hoe, että totuutta sitä tässä on edes autettu! Siinä kaikki. Mitä sillä väliä, mitä ulkomailla sanotaan ja mitä ajattelee Suomen työväki, kunhan Suomen porvaristo vain on tyytyväinen ja osaa oikein arvioida auliit rengintoimet, joita sille suorittaa mitään häpeämätön ylilöikkari.

Siinä sasujen lohdutus. Kaiketi riittää sille, joka on nahkoineen päivineen hypännyt pirun kelkkaan, veipä matka minne hyvänsä. Mutta jos he joinakin selkeentymishetkinään, hetkinä, jolloin eivät voi itseltään kieltää, että maailman proletariaatti, Neuvosto-Venäjän esitaistelijat etunenässä, kaikista rehellisten ja epärehellisten vihollistensa raivokkaista hyökkäyksistä huolimatta yhä rientää eteenpäin voitosta voittoon, kuten nyt tässäkin Kronstadtin tapauksessa, jos he tällaisina hetkinään uneksivat voivansa pettää työväestöä luulemaan, että se lukee heidät omaan joukkoonsa, niin siinä he surkeasti pettyvät.

Tämä heidän oljenkortensa ei pidä. Varsinkin viimeisimmässä "neuvostovallan romahduksessa" ovat Sasut niin avoimesti iskeneet pöytäväärät korttinsa, että sokeinkin sen huomannut. Niiden avulla on jokainen kunniallinen työläinen tulut huomaamaan mihin Suomen Sosialidemokraatian kompassi johtaa — maailman taantumuksen helvettiin. Työväki ei tarvitse sellaista 'totuutta' joka palvelee mustia ryssiä valkoisia suomalaisia, Pariisin pankkiireja ja kaikkia muita proletariaatin yhdistyneitä vastustajia. Työväellä on omatotuutensa, sama, joka johti venäläiset toverit viimeisimpään Sasujen hengenheimolaisista saamaansa voittoon.

Se riittää proletariaatille. Se ei tarvitse Helsingin katulehtien "totuuksia", joille jopa muiden maiden porvaritkin ovat osanneet antaa oman nimensä ja arvonsa.

M. Törmä.

Huomioon otettavaa

Industrialistin kannatusrenkaille ja kaikille suomalaisille I. W. W:n jäsnille, jotka tukevat Työväen-Opistoa sekä Industrialistia.

Koska Industrialistin toimitus on kieltäytynyt julkaisemasta allaolevaa, niin lähetämme sen Työmiehelle, että voitte lausua, sen suhteen mielipiteenne. Aika tosin on käynyt hyvin lyhyeksi kun olemme odottanut sen Industrialistissa julkaisemista jo kuukauden ajan.

KUTSU KOKOUKSEEN.

Täten kehoitetaan kaikkia suomalaisten i. w. wläisten branchien ryhmiä Industrialistin ja Työväen-Opiston kannatusrenkaita lähettämään edustajansa yhteiseen koko maata käsittävään edustajakokoukseen, joka pidetään toukokuun 22 päivä 1921 Clevelandissa, Ohiossa.

1) Sekä Opisto että Industrialisti ovat olleet periaatteessa näiden ryhmien johdon alaisia.

2) Myöskin ne laitokset ovat saaneet niiltä ryhmiltä kaiken aineellisen kannatuksensa.

3) Koska kumpikaan niistä laitoksista ei ole suoranaisesti minkään amerikalaisen työväenjärjestön kontrollin alaisia ei periaatteellisesti eikä aineellisesti, lisäksi ollen kielellisistäkin syistä kykenemätön sitä tekemään.

On uskottu, että opiston sekä Industrialistin yhtiökokoukset olisivat tyydyttäneet yhteisen edustajakokouksen tarpeen, mutta parhaillaan riehuva periaatteellinen sekasotku molemmissa sekä Industrialistissa että Työväen-Opistolla, ovat selvänä todistuksena siitä, että kumpikin laitos tarvitsee juuri nyt joukkojen kontrollia.

On kaikille tunnettu, että Industrialistin osakkeita ei ole myyty kuin aivan mitättömän pieni määrä, joten sen vuosikokous ei voi muodostua mistenkään laajemman joukon mielipiteitä ja periaatteita tulkitsevaksi kokoukseksi, vaan on se ollut vain vissin pienen toveriryhmän ja melkeimpien palkkaanauttivien toimitsijoiden perhekokous, joten siis Industrialisti on jäänyt periaatteellisessa ohjauksessa tuuliajolle eli kuten edellä on huomautettu yksilöiden varaaan.

Tosin ovat Opistoon nähden osakkeet kokolailla laajemmissa käsissä. Mutta siinä se on se vika, että siellä tapahtuu opetus suusanallisesti, joten periaatteellisia virheitä ei voi nähdä ulospäin kuin vasta pitkän aikaa kuluttua oppilaissa ilmenevän käsityksen kautta. Nyt me olemmekin sellaisessa asemassa, että kummassakin meidän laitoksessa, Opistolla ja Industrialistissa, esitetään sellaisia katsomuksia eli virtauksia, joita ne toimitsijat luulevat oikeiksi, jota todistaa nyt Opistolla olevan A. Rissasen kokoeneräiseksi patenteerattu industrialismi.

Se ainoa vähäinen mahdollisuus jota lehtemme ja opisto on saanut laajempien joukkojen ohjausta ja kontrollia, on ollut se, että joku ryhmä, tai yksilö jossain eri paikkakunnalla on äärimmäisessä tapauksessa ryhtynyt sanomaan, että älkää menkö metsään, mutta niin tekevät osastot ainoastaan kankeimmissa periaate- tai taktiikkavirheessä.

Kun näin on asianlaita, niin siitä on ollut seurauksena, että molemmat meidän laitoksemme ovat joutuneet harhailemaan ja ajamaan vääriä taktiikoitusperiä.

Ja siinä tapauksessa, että jokin paikkakunnan, tai ryhmän suomalaiset i. w. w:läiset oikein vakavasti ottaisivat tositeolla ovat ruvenneet näitä laitoksia ohjaamaa, neuvomaan, tai arvostelemaan, niin toimittajat eivät ole niitä julkaisseet ovat kiikuttaneet johtokuntaan tai vuosikokoukseen. Kun nyt muistamme, että ne vuosikoukset ovat olleet enemmistöltään niiden laitosten toimitsijoiden perhekokouksia ja kun asiaa tarkastaa niin huomaa, että pyörimme sellaisessa noidanrenkaassa, josta on ainoa ulospääsytie että pidämme koko maata käsittävän suomalaisten i. w. w:läisten, Opiston ja Industrialistin kannatajien yhteisen edustajakokouksen sillä ainoastaan sellaisen kokouksen voimalla voidaan päästä selville vaisille.

Ja koska näiden laitoksien toimi